

Иванъ прие. Автомобилътъ зави на лѣво, замина близкото село и спрѣ предъ една голѣма кѣща. Такава голѣма и хубава кѣща въ Ивановото село нѣмаше. Изведнѣжъ изскочиха войници и слуги, поздравяватъ, кланятъ се. Гледа Иванъ и се чуди.

— Отведете това момче да се изкъпе и го облѣчете като хората, — каза шофьорътъ и влѣзе вътре.

— Какъвъ е този шофьоръ, че всички му се кланятъ? — пита Иванъ слугата, който го придружава.

— Какъвъ ти шофьоръ. Царъ Борисъ е този бе, глупчо, — отвърна съ смѣхъ слугата.

Иванъ се спрѣ смаянъ.

— Царя ли? Преди малко той работи като обикновенъ работникъ. Съ очитѣ си го видѣхъ. Азъ до сега си мислѣхъ, че царетѣ само лежатъ и ядатъ.

Засрами се Иванъ отъ своето бездѣлие. Презъ ношъта не спа, мисли и едва дочака да се съмне. Безъ да го усѣти нѣкой, той се измъкна отъ царския дворецъ и, вмѣсто да отиде въ града, върна се въ село.

— Щомъ царътъ работи, ще работя и азъ, — казваше си Иванъ по пѣтя.

Той се залови веднага на работа и работѣше отъ сутринъ до вечеръ. Стегна кѣщата си, почисти двора, разора нивитѣ. Тая година си купи десетъ овце, лани — чифтъ волове, а до година се кани да си вземе крава. Сега всички почитатъ Ивана.

Въ празникъ, следъ черква, той се отбива въ кръчмата, разправя за Царя и двореца и винаги завършва съ думитѣ:

— Царътъ ме направи човѣкъ. Имахъ късметъ, че го срещнахъ.

МАРИЯ ПИРОНКОВА

Мажистъ

По пѣтеки и шосета,
презъ долини и рѣки,
презъ гори и презъ полета,
чупи клони и дървета —
танкъ - чудовище пълзи.

Камънаци преминава,
а разказватъ, че дори
цѣли кѣщи разрушава,
огънь и вода минава
и презъ тѣхъ напредъ върви.

Ето танкътъ. Погледнете:
цѣлъ въ желѣзо обкованъ.
Изпотѣпка цвѣтоветѣ —
погледнете, погледнете —
този страшенъ великанъ!

Батко казва, щомъ порастне,
нѣма да е футболистъ,
а войникъ-герой ще стане,
храбъръ както бай Иванъ е —
при това войникъ — танкистъ!

АТАНАСЪ ДУШКОВЪ